

comité nacional
unrwa
españa

Agència de Nacions Unides per
als refugiats de Palestina
www.unrwa.es

APROXIMACIÓ HISTÒRICA AL CONFLICTE PALESTÍ-ISRAELIÀ

Una **persona amb estatus de refugiada de Palestina** és aquella (i els seus descendents) el lloc de residència de la qual era Palestina entre l'1 de juny de 1946 i el 15 de maig de 1948, i que va perdre la seua llar i mitjans de vida com a resultat de la guerra araboisraeliana de 1948. Des d'aleshores, la població refugiada de Palestina ha passat a constituir el grup de població que durant més temps ha romàs en l'exili, més de 5,2 milions de persones durant més de 65 anys, una història plena d'adversitat i dignitat. Aquesta població segueix esperant amb anhel el retorn a les seues llars, el reconeixement de la seua tràgica història i una solució justa i duradora a la seua difícil situació.

Nacions Unides va ser creada el 24 d'octubre de 1945, després que la seua Carta fundacional fóra ratificada per la Xina, França, la Unió Soviètica, el Regne Unit, els Estats Units i la majoria dels altres estats signataris. Una de les seues primeres missions va ser resoldre el conflicte a l'Orient Mitjà o la denominada "qüestió oriental". Des de 1922, la Gran Bretanya exercia un mandat polític sobre el territori palestí durant el qual es va produir un flux d'immigració jueva, que va derivar en nombrosos conflictes. El 1947, amb un procés paralitzat i caracteritzat per la violència, la Gran Bretanya delega el problema de Palestina en Nacions Unides.

Balanç després del mandat britànic

Després de 25 anys sota el mandat britànic, el panorama demogràfic de Palestina es va transformar completament.

El cens de població a Palestina va passar de 750.000 persones en 1922 a quasi 1.850.000 persones a la fi de 1946. La població jueva va créixer un 725%, elevant-se des del final de la Primera Guerra Mundial de 56.000 persones a 608.000. Aquesta població era principalment urbana, situant-se en quasi un 75% en les ciutats de Jerusalem, Jaffa, Tel Aviv, Haifa i voltants.

Els enfrontaments i els conflictes continuats entre la població dibuixaven un panorama i una eixida política complexa per a Palestina.

La partició del territori en dos estats, un d'àrab i un altre jueu, era contemplada per molts estats com la millor solució per a la realitat que s'estava vivint en aquell moment amb milers de refugiats jueus. Alguns estats, no obstant açò, es negaven a la partició, posant en dubte la competència de Nacions Unides per a açò.

Finalment, el 29 de novembre de 1947 l'Assemblea General de Nacions Unides va aprovar la **resolució 181 (II)** que va recomanar la partició de Palestina per 33 vots a favor, 13 en contra i 10 abstencions. El territori palestí havia de dividir-se en tres parts: un estat jueu, un altre àrab i Jerusalem, que estaria controlada sota un règim internacional, i el mandat britànic, encara vigent, havia de retirar-se abans de l'1 d'agost de 1948. Tots dos estats estarien associats en una Unió Econòmica.

	Jueus	Àrabs i altres	Total
A l'Estat jueu	498.000	407.000	905.000
A l'Estat àrab	10.000	725.000	735.000
A la ciutat de Jerusalem	100.000	105.000	205.000

Quadre 1: Distribució de la població a la zona en 1948

La primera guerra araboisraeliana i la població refugiada de Palestina

No obstant açò, fent cas omís a la recomanació de Nacions Unides, el 14 de maig de 1948 Ben Gurion proclama unilateralment l'Estat d'Israel i comença una guerra amb els estats àrabs confrontants: Jordània, Egipte, Líban i Síria. Comença també l'èxode massiu de població palestina: a la fi de 1949, 726.000 persones havien abandonat les seues llars, la meitat de la població autòctona de Palestina.

L'11 de desembre de 1948 l'Assemblea General de Nacions Unides va adoptar la resolució 194 (III), que serà fonamental en el cas de la població refugiada ja que contenia, entre d'altres, les següents disposicions:

El 11 de diciembre de 1948 la Asamblea General de Naciones Unidas adoptó la **resolución 194** (III), que será fundamental en el caso de la población refugiada ya que contenía, entre otras, las siguientes disposiciones:

“ha de permetre's als refugiats que ho desitgen tornar a les seues llars el més prompte possible i viure en pau amb els seus veïns, i s'han de pagar indemnitzacions a títol de compensació per els béns d'aquells que decidisquen no tornar a les seues llars i per tots els béns que hagen sigut perduts o danyats, en virtut dels principis del dret internacional o en equitat, aquesta pèrdua o aquest dany ha de ser reparat pels governs o autoritats responsables.”

Un comboi de camions porta a refugiats/des i les seues pertinences de la Franja de Gaza a Hebron a Cisjordània. Desembre de 1949.
© Fotògraf desconegut / UNRWA Foto

Aquesta resolució, de la qual emana el dret de tornada de la població refugiada de Palestina a les seues llars, s'ha reiterat cada any per part de l'Assemblea General des de 1948.

El final de la guerra arriba després de diversos intents de mediació per part de Nacions Unides que, entre febrer i juliol de 1949, aconseguen un acord d'armistici entre Israel, Egipte, Síria, Jordània i Líban com a pas previ a la pau. Els Acords d'Armistici de 1949 delimitaran la frontera entre el territori que passarà a ser l'estat d'Israel i els territoris palestins administrats per Jordània i Egipte, frontera que des d'aquell moment es va a conèixer com la Línia Verda. Israel havia ocupat com a resultat de la guerra la major part de Palestina, a excepció de la ribera occidental del riu Jordà (Cisjordània), que passarà a estar ocupada per la legió àrab de Jordània, i la Franja de Gaza, que serà administrada per Egipte.

Unes xiquetes espenten les seues pertinences en cotxets mentres deixen Jaffa. 1948. © Fotògraf desconegut / UNRWA Foto

Nahr el Bared, en Líban va ser un dels primers camps establerts com a part de les mesures d'emergència per a abrigar els refugiats de Palestina. Principis dels anys 1950. © S. Madver / UNRWA Foto

Finalitzada la guerra, la població palestina s'enfronta a una forta crisi humanitària agreujada pel desplaçament de més de 700.000 persones. A partir d'aleshores commemorem la Nakba, terme àrab que significa "catàstrofe" utilitzat per a designar l'èxode massiu palestí. Milers de palestins van haver de fugir a altres països veïns (Jordània, Síria i Líban, principalment) o refugiar-se en altres ciutats o poblacions situades en el que hui coneixem com a territori Palestí ocupat (Cisjordània, incloent-hi Jerusalem Est, i la Franja de Gaza), i van perdre les seues llars i els seus mitjans de vida. Aquestes persones i els seus descendents van passar a ser persones refugiades de Palestina.

Davant la situació d'emergència, el 8 de desembre de 1949 mitjançant la **resolució 302 (IV)**, l'Assemblea General de les Nacions Unides aprova la creació d'una agència específica que done suport i iniciï programes de desenvolupament dirigits a la població refugiada de Palestina. Així naix l'Agència de Nacions Unides per a la població refugiada de Palestina a l'Orient Mitjà (**UNRWA**, en les seues sigles en anglès), que comença les seues operacions l'1 de maig de **1950** i en la qual es registraran al voltant de 726.000 persones com a refugiades de Palestina.

Una de les missions inicials de l'Agència va ser oferir recer a la població refugiada que en un primer moment s'allotjava en tendes de campanya en els camps de refugiats. Després de 10 anys des de l'inici de l'èxode palestí, el Comissionat General de la UNRWA va anunciar a l'Assemblea General que totes les tendes de campanya s'havien de substituir per construccions sòlides. Encara que el mandat inicial de l'agència era per a tres anys, a falta d'una solució justa i definitiva per a la població refugiada de Palestina, la UNRWA ha renovat el seu mandat periòdicament fins a l'actualitat.

En 1951 Israel signa i ratifica els quatre **Convenis de Ginebra** del 12 d'agost de 1949. Són aquests quatre convenis Internacionals els que regulen el **Dret Internacional Humanitari (DIH)** la finalitat del qual és protegir a les víctimes en els conflictes armats. Protegeixen especialment a les persones que no participen en les hostilitats (civils, personal sanitari, membres d'organitzacions humanitàries) i als que ja no poden seguir participant en les mateixes (ferits, malalts, naufragats, presoners de guerra).

No obstant açò, des de 1967, l'estat d'Israel incomplirà de manera sistemàtica les seues obligacions com a potència ocupant en virtut del Dret Internacional Humanitari.

Els refugiats i refugiades de Palestina inicialment desplaçats al Beach Camp en la Franja de Gaza en prenen botes a la cerca d'una millor vida a Líban o Egipte. 1949. © Hrant Nakashian / UNRWA Foto

L'inici de l'ocupació israeliana de Cisjordània i la Franja de Gaza

En **1967** té lloc una nova guerra arabisraeliana en la qual Israel s'enfronta a Egipte, l'Iraq, Jordània i Síria. Després del final de la guerra, Israel ocupà Cisjordània (incloent-hi Jerusalem Est), la Franja de Gaza, els Alts del Golan i la Península del Sinaí. Mitjançant aquesta maniobra israeliana la majoria de la població palestina de Cisjordània i de la Franja de Gaza va quedar convertida en refugiada, al voltant de 350.000 persones, moltes d'elles per segona vegada, després d'haver cercat refugi en aquelles regions durant l'èxode de 1948.

Una vegada finalitzada la guerra, Jordània i Egipte retiren els seus dominis respectius sobre Cisjordània i la Franja de Gaza. Així, tots dos territoris es trobaran des d'aleshores sota un règim jurídic d'ocupació militar per part d'Israel.

El 22 de novembre de 1967 el Consell de Seguretat aprova la **resolució 242** que afirma que per al compliment del mandat de l'ONU es requereix la instauració d'una pau justa i duradora a l'Orient Mitjà, que passa per la retirada de l'exèrcit israelià dels territoris ocupats durant el recent conflicte i el respecte i reconeixement de la sobirania i la integritat territorial i la independència política de cada Estat de la regió, i el seu dret a viure en pau a l'interior de fronteres reconegudes i segures, a l'abric d'amenaçes i actes de força.

Els refugiats de Palestina escapen a través del Pont d'Allenby durant les hostilitats de 1967. Aproximadament 400.000 palestins/es van creuar el riu Jordà fugint del segon conflicte àrab-israelià.
1967. © Fotògraf desconegut / UNRWA Foto

Al juny de 1967 Israel i la UNRWA signen un conveni denominat "Comay-Michelmores", mitjançant el qual Israel es compromet a cooperar amb la UNRWA per a facilitar la tasca humanitària de l'Agència. El conveni arreplega explícitament l'aplicació de la Convenció de Ginebra de 1946 relativa als privilegis i immunitats de Nacions Unides.

En la **Resolució 3236** (XXIX) del 22 de novembre de **1974** de l'Assemblea General de Nacions Unides es reafirmen els drets inalienables del poble palestí (lliure determinació, independència, sobirania nacional, el retorn de la població refugiada a les seues llars, etc.).

Refugiats creuen un nou pont temporal a través del riu Jordà, prop del Pont d'Allenby destruït després de les hostilitats de 1967.
Sense data. © Fotògraf desconegut / UNRWA Foto

Un nou pont temporal per a reemplaçar el destruït Pont d'Allenby permet a les famílies refugiades poder continuar creuant el riu Jordà.
Sense data. © Fotògraf desconegut / UNRWA Foto

En 1982 esclata la primera guerra entre el Líban i Israel. El conflicte armat es va iniciar el 6 de juny de 1982 quan l'exèrcit israelià va envair el sud del Líban amb l'objectiu d'expulsar l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OLP) d'aquest país. El govern d'Israel va ordenar la invasió com a resposta a l'intent d'assassinat de l'ambaixador israelià al Regne Unit, Shlomo Argov, per part del grup d'Abu Nidal.

Al setembre de 1982 té lloc la massacre en els campaments de Sabra i Shatila. Les milícies libaneses cristianes irrompen en els camps de refugiats i assassinen centenars de palestins desarmats durant la guerra del Líban. Segons la Comissió Kahan, l'exèrcit israelià apostat al Líban va ser indirectament responsable dels fets per no evitar les matances. Aquesta massacre va merèixer la qualificació d'acte de genocidi per part de l'Assemblea General a través de la seua resolució 37/123.

Una xiqueta refugiada en el Pont d'Allenby, a 8km de Jericó i 43km de Jerusalem. Molts refugiats de Palestina van escapar per segona vegada després de les hostilitats de 1967.
1967. © George Nehmeh / UNRWA Foto

La Intifada de 1987

Escena del carrer a la Franja de Gaza durant la primera intifada. 1988. © George Nehmeh / UNRWA Foto

La Intifada de 1987 transcorre del 9 de desembre de 1987 al 13 de setembre de 1993, i s'estén per tot el territori palestí. Aquesta Intifada va arribar a ser coneguda com la "guerra de les pedres".

Es va caracteritzar per la desobediència civil de la població palestina. En aquest període es va produir el primer atac suïcida comés per Hamas (16 d'abril de 1993).

La violència va decaure en 1991 i va finalitzar amb la signatura dels Acords d'Oslo (13 de setembre de 1993).

Punt de distribució alimentària en Beach camp, Gaza. 1989. © Munir Nasr / UNRWA Foto

Els Acords d'Oslo

En virtut dels Acords d'Oslo, el tPo es dividirà en tres àrees:

- 1. Àrea A**, on la responsabilitat sobre l'administració civil i el control de seguretat recauen totalment sobre l'AP. Actualment comprén el 18% del territori de Cisjordània i inclou huit ciutats palestines principals (Jenin, Nablus, Tulkarem, Qalqilya, Jericó, Ramal·lah, Betlem i Hebron), a excepció de Gaza.
- 2. Àrea B**, on l'administració civil recau sobre l'AP i el control de seguretat es realitza de forma conjunta entre l'AP i Israel. Comprén aproximadament el 22% de Cisjordània on es troben al voltant de 400 xicotetes ciutats i municipis-comunitats rurals palestines. El conjunt de les zones A i B, amb prou feines el 40% del territori de Cisjordània, concentren el 90% de la població palestina de Cisjordània.
- 3. Àrea C**, totalment sota control israelià. Aquest territori comprén el 60% de Cisjordània, on es troben gran part dels recursos naturals de Cisjordània i totes les colònies o assentaments israelians considerats il·legals pel Dret Internacional Humanitari.

Els Acords d'Oslo són també coneguts com Declaració de Principis sobre un Govern Autònom Provisional Palestí. Es van signar el 13 de setembre de **1993** entre el Govern d'Israel i l'OLP, i fixen un full de ruta per a la consecució de la pau.

Mitjançant Oslo, s'obri un procés de reconeixement mutu. Palestina accepta les resolucions 242 i 338 del Consell de Seguretat de les Nacions Unides per les quals renuncia a recórrer a la violència i reconeix el dret d'Israel a viure en pau i amb seguretat. Per la seua banda, Israel reconeix l'OLP com a representant del poble palestí i afirma la seua disposició a continuar amb les negociacions de pau.

Aquests acords establien uns terminis per a la retirada progressiva d'Israel del territori Palestí ocupat i creaven una figura administrativa autònoma que s'encarregaria de governar de forma limitada i transitòria els territoris que Israel anara retornant. Fruit d'aquests acords va nàixer l'Autoritat Palestina (AP), òrgan de govern autònom al qual se li concedien certes competències, principalment relatives a l'administració civil i el control de la seguretat en determinades zones del territori Palestí ocupat (tPo).

La primera retirada de l'exèrcit israelià (Àrea A) es va produir al desembre de 1995, però no va ser completa. Els problemes van sorgir a la ciutat d'Hebron on fins a hui resideix un grup de colons que ocupa el centre de la ciutat i que viu protegit per l'exèrcit israelià.

Oslo naix amb vocació d'efectuar una retirada gradual de les autoritats israelianes del tPo, la qual cosa mai s'ha arribat a dur a terme.

En 1996 se celebren les primeres eleccions palestines. Iàssir Arafat obté la majoria de vots i al gener es converteix en el primer president de l'Autoritat Palestina. Al juny del mateix any, el líder del Likud, Binyamín Netanyahu, guanya les eleccions a Israel.

La Intifada de l'any 2000

Campament Khan Younis durant la segona intifada.
2001. © Fotògraf desconegut / UNRWA Foto

Al setembre de l'any **2000**, en ple debat sobre el futur de Jerusalem, Ariel Sharon, cap de l'oposició israeliana en aquell moment, visita l'Esplanada de la Roca i la Mesquita d'Al-Aqsa amb el permís de la seguretat palestina. Aquest gest es percep com una gravíssima provocació i va ser el detonant de la tensió acumulada per l'ocupació israeliana.

L'endemà, en la pregària del divendres, centenars de joves musulmans van apedregar des de l'Esplanada de la Mesquita els fidels jueus congregats al Mur. La policia israeliana va disparar i matà set palestins. Els incidents es van estendre per tota la part àrab de Jerusalem. Com a resposta a aquest atac, i al cada vegada més deteriorat i empantanat procés de pau, Israel ocupa de nou alguns dels territoris que havia alliberat durant hores o setmanes.

En aquesta Intifada, es comença a generalitzar l'ús de les bombes suïcides. Els blancs d'aquests atacs suïcides van ser llocs freqüentats pels civils israelians, com ara centres comercials, restaurants i les xarxes de transport públic.

Davant la crisi generalitzada, la UNRWA llança la seua primera crida d'emergència per a la Franja de Gaza i Cisjordània. A partir d'aquest moment, la crida d'emergència es llançarà cada any fins a l'actualitat en què es fa una anàlisi quantitativa de les necessitats humanitàries de la població refugiada de Palestina i de les diferents vulneracions de drets humans que es duen a terme a la Franja de Gaza i Cisjordània.

En 2001 Ariel Sharon és triat primer ministre d'Israel. Sharon no reconeix els acords i les negociacions en curs. Israel trenca les relacions amb l'àssir Arafat i li prohibeix i impedeix eixir de Ramallah.

En 2002 hi ha un enduriment del conflicte. El Consell de Seguretat de Nacions Unides aprova el 12 de març la resolució 1397 en la qual dóna suport a la creació de l'Estat palestí. Israel ataca objectius de l'AP per terra, mar i aire. La cimera àrab a Beirut adopta el pla saudita de Pau per a l'Orient Pròxim, que consisteix a la normalització de relacions entre el món àrab i Israel a canvi de la retirada israeliana dels territoris ocupats en 1967. Nacions Unides i els Estats Units l'avalen, però Israel el rebutja.

La Segona Intifada acabaria oficialment en 2005, encara que el bloqueig a ciutats palestines com Nablus s'estendria fins a 2007.

La construcció del Mur

Conduint un ramat de cabres al llarg del Mur de Cisjordània, prop de la Muntanya dels Oliveres, Jerusalem. Sense data. © J.C. Tordai / UNRWA Foto

Al·legant el “principi d’autodefensa” a causa dels atacs suïcides, el 23 de juny de 2002 Israel inicia la construcció del mur. La seua estructura consisteix en un sistema de tanques i filats al llarg d’aproximadament el 90% del seu traçat, mentre que en el 10% restant adopta la forma d’un mur de formigó prefabricat d’entre 8 i 9 metres d’altura, creat amb mòduls individuals disposats un al costat de l’altre, i intercalats cada certs intervals amb torretes per al control militar.

El mur s’estén aproximadament en un 20% al llarg de l’antiga Línia Verda, la de les fronteres de 1948, i el 80% restant en territori cisjordà més enllà de la Línia, endinsant-s’hi fins a 22 quilòmetres en alguns llocs, amb la finalitat d’incloure assentaments israelians densament poblats com, entre altres, Ariel, Gush Etzion, Emmanuel, Karnei Shomron, Guiv’at Ze’ev, Oranit i Maale Adumim.

Mur de Cisjordània.
2006 © J.C. Tordai / UNRWA Foto

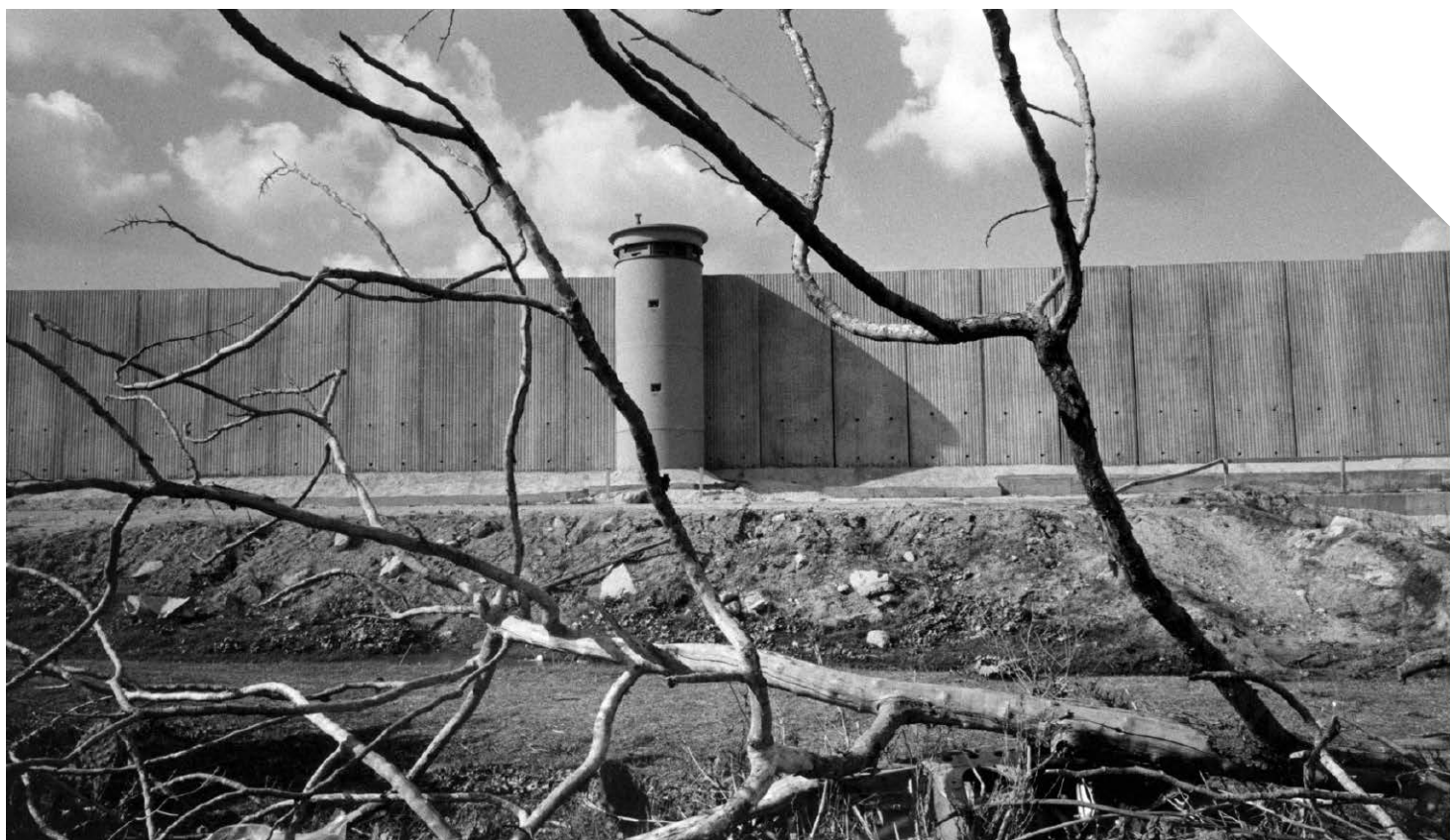
Quan el mur estiga acabat, aproximadament el 9,4% del territori de Cisjordània, inclòs Jerusalem Est, quedarà aïllat per aquesta barrera i connectat amb Israel. Una vegada finalitzat, s'estima que la seua longitud total serà de 712 quilòmetres, més del doble de la longitud de la Línia Verda (312 km). Al juliol de 2013 el 62% del mur estava construït, un 10% estava en construcció i el 28% restant estava previst però no executat, segons dades d'OCHA.

L'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar el 21 d'octubre de 2003 (amb 144 vots a favor, 4 en contra i 12 abs-tencions) una resolució sense caràcter vinculant proposta per Jordània en què s'instava Israel a detenir la construcció de la barrera i a procedir-ne al desmantellament de la part acabada. En aquesta resolució, l'ES-10/13, es va exigir que Israel detinguera i revertira la construcció del mur en el territori Palestí ocupat, incloent-hi Jerusalem Est i els seus voltants, ja que s'apartava de la Línia de l'Armistici de 1949 i era incompatible amb les disposicions pertinents del dret internacional.

D'altra banda, la Cort Penal Internacional, el 9 de juliol de 2004, a petició de l'Assemblea General de les Nacions Unides va emetre una opinió consultiva sobre les conseqüències jurídiques de la construcció d'un mur en el territori Palestí ocupat, que afirmà el següent:

"Israel té l'obligació de posar fi a les seues violacions del dret internacional; té l'obligació de detenir immediatament les obres de construcció del mur que està elevant en el territori Palestí ocupat, incloent-hi Jerusalem oriental i els seus voltants, desmantellar immediatament l'estructura allí situada, i derogar o deixar sense efecte immediatament tots els actes legislatius i reglamentaris amb ella relacionats".

Vista del Mur en Qalqilya, Cisjordània.
2003 © J.C. Tordai / UNRWA Foto

El bloqueig en la Franja de Gaza

Pescadors de Rafah, Gaza.
2009 © J.C. Tordai / UNRWA Foto

Fins a l'any 2005, l'estat d'Israel mantenia una ocupació física sobre la franja de Gaza, tal com manté ara sobre Cisjordània, incloent-hi la presència de l'exèrcit, assentaments de colons i altres mesures de pressió i control a l'interior de la Franja. L'any 2005, Ariel Sharon va ordenar el desmantellament dels assentaments, va retirar l'exèrcit i va donar pas a una ocupació efectiva a través del control de l'espai aeri, marítim i terrestre, i un bloqueig socioeconòmic que segueix vigent en l'actualitat.

En les eleccions legislatives palestines de gener de 2006, promogudes per part de la comunitat internacional, Hamàs va obtenir la majoria en tot el tPo amb 76 escons front als 43 del partit Al-Fatah.

Malgrat vèncer les eleccions, Hamàs va prendre el poder a la Franja de Gaza després de mesos d'enfrontaments armats amb Al-Fatah. Per la seua banda, Al-Fatah va acabar ocupant les posicions del govern de Cisjordània. Com a conseqüència, es va dissoldre el Govern Palestí d'Unitat Nacional. En resposta a la presa de poder de Hamàs a Gaza, el Govern d'Israel va declarar la Franja de Gaza "territori hostil" i va donar llum verda al règim de bloqueig. Incrementà les restriccions d'accés i moviment de persones i mercaderies, i va reduir considerablement el subministrament de combustible i electricitat, la qual cosa, sumada a l'aïllament econòmic, social i geogràfic de la població va generar un context de crisi humanitària sense precedents.

El bloqueig imposat per Israel constitueix un càstig col·lectiu la imposició del qual viola el Dret Internacional Humanitari, més concretament el IV Conveni de Ginebra de 1949 relatiu a la protecció deguda a les persones civils en temps de guerra, tal com s'indica en el seu *Títol III – Estatut i tracte de les persones protegides. Secció I (Disposicions comunes als territoris de les Parts en conflicte i als territoris ocupats)*:

Article 33 - Responsabilitat individual, càstigs col·lectius, pillatge, represàlies.

No es castigarà cap persona protegida per infraccions que no haja comés. Estan prohibits els càstigs col·lectius, així com tota mesura d'intimidació o de terrorisme. Està prohibit el pillatge. Estan prohibides les mesures de represàlia contra les persones protegides i els seus béns.

Xiquets estudiant a la nit amb velles a causa dels talls d'electricitat.
2012 © Shareef Sarhan / UNRWA Foto

Les ofensives militars en la Franja de Gaza

Entre el 27 de desembre de **2008** i el 18 de gener de **2009** va tenir lloc l'ofensiva militar israeliana Plom Fos. Durant tres setmanes l'exèrcit israelià va dur a terme desenes de bombardejos i incursions a l'interior de la Franja, deixant un saldo de 1.400 persones palestines mortes i més de 5.000 ferides, la majoria d'elles civils. El 12 de gener de 2009 el Consell de Seguretat de les Nacions Unides aprova la resolució 1860, en la qual demana que s'establisca un cessament el foc immediat, durador i plenament respectat, que conduïska a la retirada total de les forces israelianes de la Franja de Gaza i demana que s'asseguren el subministrament i la distribució sense traves de l'assistència humanitària, inclosos aliments, combustible i tractament mèdic, en tota la Franja.

En novembre de **2012** va tenir lloc l'ofensiva militar israeliana **Pilar Defensiu**. Durant 8 dies, la Franja va ser atacada per aire, mar i amb tancs, la qual cosa va afeblir encara més les seues infraestructures. Com a conseqüència, 12.000 palestins i palestines van ser desplaçats temporalment, 1.700 cases van ser destruïdes o seriosament danyades, i milers d'elles van patir danys menors. Va haver-hi 158 morts i 1.269 ferits.

Una xiqueta en un edifici destruït a Gaza
2012 © Shareef Sarhan / UNRWA Foto

Bombes de fòsfor blanc cauen sobre instal·lacions d'UNRWA en Beit Lahiya.
2009. Cortesia de © AFP Foto

Una dona d'una comunitat beduïna de peu enmig de les ruïnes de sa casa en Jabaa, Cisjordània.
2011 © Alaa Ghosheh / UNRWA Foto

El 7 de juliol de **2014**, Israel llançava sobre Gaza l'operació militar denominada **Marge Protector**. Durant 50 dies, es va desenvolupar una devastadora ofensiva per terra, mar i aire, que va produir un elevat nombre de morts i una **destrucció massiva** de llars i infraestructures civils (com la central elèctrica i el sistema d'aigua i sanejament) **sense precedents a la Franja de Gaza, almenys des de l'ocupació de 1967**.

Dels 2.220 morts, almenys 1.492 van ser civils, incloent-hi 538 menors (339 xiquets i 199 xiquetes) i 299 dones. Molts dels atacs van produir múltiples morts en una mateixa família: es calcula que almenys 142 famílies han perdut a tres o més dels seus membres, la qual cosa suposa un total de 742 persones. Segons el Ministeri de Salut palestí, 11.231 persones van resultar ferides, de les quals almenys 3.374 són xiquets i xiquetes, 2.088 són dones i 410 ancians. En el costat israelià, 71 persones van perdre la vida, cinc d'elles civils, entre els quals un estranger i un xiquet. Una dotzena de civils van resultar ferits pels coets i morters, dels quals 6 van ser xiquets.

Segons OCHA i l'UNRWA, més de 145.000 cases van patir danys menors, unes 6.000 danys majors i altres 18.000 van ser destruïdes o presenten danys molt severos. Del total, unes 94.000 pertanyien a persones amb estatus de refugiades de Palestina a Gaza. Durant els 50 dies d'ofensiva, es calcula que mig milió de persones es van desplaçar internament, el 86% de les quals es va refugiar en les 81 localitzacions designades per l'UNRWA com a refugis. A febrer de 2017, unes 7.700 famílies segueixen desplaçades de les seues llars (40.000 persones aproximadament) ja que les seues cases van ser destruïdes o greument danyades.

Un grup de xiquets camina cap a l'escola a Gaza.
2012 © Shareef Sarhan / UNRWA Foto

Si no s'acaba el bloqueig, es calcula que es tardarà més de 20 anys a reconstruir la Franja de Gaza. La reconstrucció del teixit social necessitarà més temps a causa dels centenars de famílies destruïdes i del fet que les persones supervivents estan seriosament traumatitzades. Els més de 2.000 morts han deixat 1.500 xiquets i xiquetes orfes d'un o ambdós pares, i molts ancians s'han quedat sols. El nombre de dones d'entre 60 i 69 anys vídues és del 40%, elevant-se fins el 90% entre les dones de més de 80 anys. S'estima que el 10% de les persones ferides durant aquesta ofensiva quedarà amb alguna discapacitat física per a tota la vida (30% d'ells, xiquets i xiquetes).

El territori Palestí ocupat actualment

Des del **29 de novembre de 2012 Palestina és reconegut com a Estat observador no membre de les Nacions Unides.**

No obstant açò, l'Autoritat Palestina (AP) no exerceix sobirania real sobre el territori, fronteres, espai marítim i aeri, ni sobre la població a la qual serveix.

Així, més de 65 anys després de la primera guerra araboisraeliana i que 720.000 palestines i palestins hagueren d'abandonar les seues llars convertint-se en persones amb estatus de refugiades, el futur del territori Palestí ocupat no presenta un escenari molt optimista.

Les polítiques i pràctiques israelianes associades al conflicte, l'ocupació i el bloqueig estan portant a una fragmentació continuada en el tPo, minant qualsevol iniciativa de pau i d'estabilitat a la regió. La violència sistemàtica produeix alts índexs d'ansietat entre la població i inestabilitat social. A Cisjordània són habituals les incursions i la violència en els camps de refugiats per les forces de seguretat israelianes, així com els atacs dels colons israelians a la població palestina. La política d'ocupació israeliana porta a la destrucció de les propietats palestines, a la falta d'accés a les terres de cultiu i a la confiscació de terrenys per a la construcció d'assentaments, principalment en l'Àrea C i a Jerusalem Est. El 60% de les estructures destruïdes en 2011 estaven situades en zones on es construiran futurs assentaments.

Actualment no existeix cap procés de pau ni de diàleg directe entre Israel i l'AP. En aquestes condicions no cal preveure una solució ràpida al conflicte, sinó, per contra, la continuació de la política de fets consumats desenvolupada per Israel, que inclou l'ampliació d'assentaments, els càstigs col·lectius, el setge de la Franja de Gaza i els tancaments arbitraris del tPo. Tot açò porta a la conclusió que la crisi humanitària seguirà agreujant-se, mentre es retarda *sine die* la tornada a la taula de negociacions.

comité nacional
unrwa
españa

www.escuelasporlapaz.es
www.unrwa.es

**GENERALITAT
VALENCIANA**

**TOTS
A UNA
veu**

CONSELLERIA DE TRANSPARÈNCIA, RESPONSABILITAT SOCIAL, PARTICIPACIÓ I COOPERACIÓ

**Cooperación
Española**

Aquesta publicació ha estat realitzada amb el suport financer de la Generalitat Valenciana i AECID.

El seu contingut és responsabilitat exclusiva de UNRWA España i no reflecteix necessàriament l'opinió de la Generalitat Valenciana i de AECID